

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Kósik Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kósik Tamás ügyvéd) által képviselt Magyar Labdarúgó Szövetség (1112 Budapest, Kánai u. 314/24.) felperesnek - a dr. Tarczay Áron ügyvéd által képviselt alperes ellen **megbízási szerződésből eredő elszámolás** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. május 18. napján meghozott és a 32. és 37-II. végzéssel kijavított 7.G.41.653/2006/31. számú ítélete ellen a felperes 35., míg az alperes 33. és 38. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta, és 2010. február 23-án kihirdette a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti.

A 46.535.535 (negyvenhatmillió-ötszázharmincötezer-ötszázharmincöt) Ft és járuléka megfizetése iránti viszontkereset tárgyában a pert megszünteti, és az elsőfokú ítéletet ebben a részében hatályon kívül helyezi. A viszontkeresetre le nem rótt illetékből az elsőfokú eljárásban 288.000 (kettőszáznyolcvannyolcezer) Ft, a másodfokú eljárásban 360.000 (háromszázhatvanezer) Ft illetékmentes.

Az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperest 34.426.285 (harmincnégymillió-négyszázhuszonhatezer-kettőszáznyolcvanöt) Ft és járuléka megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzi, míg az alperes fizetési kötelezettségét 85.592.257 (nyolcvanötmillió-ötszázkilencvenkettőezer-kettőszázötvenhét) Ft főkövetelésre és abból 732.500 (hétszázharminckettőezer-ötszáz) Ft, 2.697.858 (kettőmillió-hatszázkilencvenhétezer-nyolcszázötvennyolc) Ft, 1.415.728 (egymillió-négyszázötvenhétezer-hétszázhuszonnyolc) Ft, 55.168.750 (ötvenötmillió-százhatvannyolcezer-hétszázötven) Ft után az elsőfokú ítélet szerinti, 24.974.941 (huszonnégymillió-kilencszázhetvennégyezer-kilencszáznegyvenegy) Ft után pedig 2010. február 24-től a kifizetés napjáig járó elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű késedelmi kamatára leszállítja. Az elsőfokú eljárás illetékének viseléséről hozott rendelkezést részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára, az adóhatóság külön felhívására az ott írt időben és módon a

900.000 (kilencszázezer) Ft kereseti illetékből 670.000 (hatszázhetvenezer) Ft, a 900.000 (kilencszázezer) Ft viszontkereseti illetékből 396.000 (háromszázkilencvenhatezer) Ft illetéket. Az állam a kereseti illetékből 230.000 (kettőszázharmincezer) Ft, a viszontkereseti illetékből 216.000 (kettőszáztizenhatezer) Ft illetéket visel. Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) nap alatt 1.000.000 (egymillió) Ft + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesi fellebbezésre le nem rótt 24.000 (huszonnégyezer) Ft és a fellebbezésére le nem rótt 900.000 (kilencszázezer) Ft illetékből 522.000 (ötszázhuszonkettőezer) Ft összességként fizessen meg az állam javára, az adóhatóság külön felhívására az ott írt időben és módon 546.000 (ötszáznegyvenhatezer) Ft fellebbezési illetéket. A 900.000 (kilencszázezer) Ft illeték meghaladó részéből 18.000 (tizennyolcezer) Ft illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 116.138.316 Ft főkövetelést, valamint ebből 732.500 Ft után 2004. május 23. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %, és 2005. január 1 napjától, 2.697.858 Ft után 2005. április 15. napjától, 1.415.728 Ft után 2005. december 6. napjától, 55.168.750 Ft után 2006. január 8. napjától, 52.521.000 Ft után 2006. augusztus 4. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt késedelmi kamatát. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 34.426.285 Ft főkövetelést, valamint ebből 7.128.375 Ft után 2005. február 15. napjától, 14.753.288 Ft után 2005. december 7. napjától, 9.395.622 Ft után 2006. február 15. napjától, 3.149.000 Ft után 2006. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3.971.364 Ft perköltséget. Rendelkezése szerint a peres felek illetékmentessége folytán le nem rótt 900.000 Ft kereseti és 900.000 Ft viszontkereseti illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában a keresettel összefüggésben megállapította, hogy a peres felek között 2004. január 5-én megbízási jogviszony jött létre. Keresetét a felperes a Ptk. 479. § (2) bekezdésére alapította. Az alperes B szerződésből eredő 350.000 euró és a V szerződésből eredő 10.938 euró követelést nem vitatta, ezért ebben a körben a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján mellőzte a bizonyítási eljárást, és megállapította, hogy az alperes 2.697.858 Ft tőkével és annak 2005. április 1.

napjától, továbbá 55.168.750 Ft tőkével és annak 2006. január 8. napjától, valamint 52.521.000 Ft tőkével és annak 2006. március 3. napjától esedékes törvényes mértékű kamatával köteles a felperes felé elszámolni.

A peres felek között nem volt vitás, hogy az alperes szervezésében 2005. augusztus 17-én barátságos mérkőzés volt az argentin és a magyar labdarúgó válogatott között. A felperes a mérkőzés költségeinek elszámolása címén 8.338.081 Ft és járulékai megtérítésére kérte kötelezni az alperest, keresetét a Ptk. 479. § (3) bekezdésére alapította. Az alperes védekezésére figyelemmel ennek a kereseti kérelemnek az elbírálásakor azt vizsgálta, hogy a felek között jött-e létre és milyen tartalommal megállapodás, a felperes a keresettel érvényesített számlákban milyen költségeket hárított át az alperesre, és erre a megállapodás alapján jogosult volt-e. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítás a felperest terhelte. A perben meghallgatott tanúk vallomásai közül az alperes volt ügyvezetőjének és a felperes volt főtitkárának egybehangzó nyilatkozata alapján állapította meg a tényállásban rögzített tartalmú megállapodást. Ennek megfelelően tényként állapította meg azt is, hogy a felek között a mérkőzéssel kapcsolatban nem történt meg az elszámolás, és ezt a perben rendelkezésre álló adatok alapján sem lehetett teljes körűen elvégezni. A felperes összesített kimutatása önmagában nem volt alkalmas annak az állításának a bizonyítására, hogy ennek a mérkőzésnek a jegybevétele 139.457.900 Ft volt. A mérkőzés rendezésével megbízott alperes kötelezettsége lett volna az elszámolás, ezért ennek hiányát az alperes terhére értékelte, és a keresetet a felek költségek előlegezésére létrejött megállapodása alapján bírálta el. A tanúk vallomása és a becsatolt számlák tartalma alapján megalapozottnak ítélte a felperes keresetét a 12/F/7 alatti számlával igazolt, az argentin csapatvezetők és kísérik szállításával, csapatszállítással kapcsolatban felmerült 1.415.728 Ft költségre és kamatára, mert ennek az előlegezésére a felek megállapodása szerint az alperes volt köteles. A 12/F/12 alatti számlával igazolt játékvezető kísérő sportszolgáltatásával és közlekedésével kapcsolatban felmerült 180.800 Ft költség, valamint a 12/F/20 alatti számlával igazolt és a játékvezető kísérő sportszolgáltatásával és utazásával kapcsolatban felmerült 106.230 Ft költség egyértelműen a rendezési költségek körébe esik, aminek az előlegezésére az elszámolás megtörténteig az alperes volt köteles. A felperes semmivel nem bizonyította, hogy ezeket a követeléseket a pert megelőzően érvényesítette az alperessel szemben, ezért ezek után a kamatfizetési kötelezettséget a fizetési meghagyás beérkezésének időpontjától kezdődően ítélte alaposnak. A játékvezető kísérő elszállásolásához kapcsolódó étel-ital fogyasztással felmerült 12/F/23 alatti számlával igazolt 16.850 Ft költség, a 12/F/32 alatti számlával igazolt pályabérlettel kapcsolatban felmerült 250.000 Ft költség, valamint a 12/F/40 alatti számlával igazolt mentő biztosításával kapcsolatban felmerült 48.600 Ft költség ugyancsak egyéb rendezési költségnek minősült, hiszen egyik csapat pályára lépéséhez sem kapcsolódott, és ezért a felek megállapodása szerint ezeket a költségeket szintén az alperesnek kellett előlegeznie. Minthogy a felperes a pert megelőző igényérvényesítést ezekkel a költségekkel összefüggésben sem bizonyította, a kamatfizetés kezdő időpontját ugyancsak a fizetési meghagyás beérkezésének időpontjával azonosan állapította meg. A felperesnek a 12/F/3, 4, 5, 6, 13, 11, 14, 15, 16, 18, 19, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 41,

42, 43, 44, 45 szám alatt csatolt számlákkal érvényesített követeléseit azért utasította el, mert ezek a költségek egyrészt a magyar válogatott pályára lépésével összefüggésben merültek fel, és így azok előlegezésére a felek megállapodása szerint a felperes volt köteles, másrészt az adott költségekkel kapcsolatban a felperes nem bizonyította, hogy azok ennek a mérkőzésnek a rendezésével merültek fel, míg más költségekről megállapította, hogy ezek nem a rendezéssel merültek fel, hiszen nem tekinthető ilyennek sem az ajándékok, sem a vitaminok, sem a gyógyászati készítmények vásárlása.

Ugyancsak nem volt vitás, hogy a felperes szervezésében 2004. április 28-án barátságos mérkőzés zajlott a brazil és a magyar válogatott között, és a jegyeket a felperes értékesítette. Jegyértékesítés címén a felperes 2.913.999 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, keresete tehát tartalma alapján a Ptk. 365. § (1) bekezdésén alapult. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak a ténynek a bizonyítása, hogy az alperesnek értékesítette a leszámlázott mennyiségű és fajtájú jegyet. Bizonyítási kötelezettségének a felperes a 3/F/7 és 3/F/8 szám alatt csatolt átvételi elismervényekkel csak 732.500 Ft értékű jegy átadása tekintetében tett eleget, ezért az ezt meghaladó keresetét elutasította. A felperes követelése alperessel szembeni érvényesítését számlával bizonyította, és minthogy az alperes a számlában megjelölt fizetési határidő alatt nem teljesített, 2004. május 23-án kötelezett késedelembe esett, és ettől az időponttól kezdve késedelmi kamat fizetésére köteles. Ezzel szemben a Ptk. 201. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján az alperest terhelte annak a védekezésében állított ténynek a bizonyítása, hogy a jegyeket a felperes ingyenesen - VIP jegyekként - bocsátotta a rendelkezésére. Az alperes azonban az ingyenességet csak állította, de a bíróság felhívása ellenére sem bizonyította a perben.

A felperes keresetében repülőjegy vételára címén 386.710 Ft és 282.900 Ft és járulécai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ezzel kapcsolatos tényállításait a felperes perbeli kötelezettsége ellenére sem bizonyította, ezt a keresetét ezért teljes mértékben elutasította.

Az alperes beszámítási kifogását és viszontkeresetét a Ptk. 474. és 478. §-ra alapította. Ezzel kapcsolatban leszögezte: a peres felek között nem vitatottan megbízási szerződés jött létre, és ebben a felek az alperes megbízási díját a szponzori díjak meghatározott százalékában jutalék jelleggel határozták meg. A felperes az **L** szerződésből eredő 30.000 USD + áfa és 55.500 USD + áfa, valamint az egyéb szolgáltatásból eredő 2.365.000 Ft követelést nem vitatta, ezért ebben a körben a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján a bizonyítási eljárást mellőzte, és megállapította, hogy az alperes jogosult a felperes felé fennálló tartozásába 7.128.375 Ft-ot és annak 2005. február 15. napjától esedékes, 14.753.288 Ft-ot és annak 2005. december 7. napjától esedékes, továbbá 2.365.000 Ft-ot és annak középarányos időtől esedékes törvényes mértékű késedelmi kamatát beszámítani.

A felperes vitatta az alperes **B** szerződésből eredő 62.625 és 63.000 euró összegű számlákkal érvényesített, valamint az **L** szerződésből eredő 30.000 - 30.000 USD + áfa összegű, ugyancsak számlákkal érvényesített követelést, arra hivatkozással, hogy ezek a követelések még nem jártak le, időelőttiek. Megállapította, hogy a peres felek az együttműködési megállapodásban a jutalék jelleggel megállapított

megbízási díj kifizetését és mértékét a szponzori díjak felperesi számlára érkezéséhez kötötték. Az alperes a szerződés tartalmát nem vitatta, így azt sem, hogy a szponzori díj felperesi számlára érkezése volt a megbízási díj esedékessé válásának a feltétele, és azt sem tette vitássá, hogy a megjelölt számlákhoz kapcsolódó szponzori díjak a felperes számlájára még nem folytak be. A Pp. 147. § (1) bekezdése szerint viszontkereset tárgyául szolgáló követelés csak beszámításra alkalmas követelés lehet, míg a Ptk. 296. § (1) bekezdése szerint beszámítani csak lejárt követelést lehet. Az alperes követelései azonban az együttműködési szerződés rendelkezései értelmében még nem lejárt követelések, és ezért beszámításra sem alkalmasak. A peres felek a szerződésben úgy is megállapodhattak volna, hogy az alperes a szponzori díj felperesi számlára utalásakor jogosult a megbízási díját levonni, és a szponzori díjat az így csökkentett összegben átutalni. Ilyen tartalmú megállapodás hiányában azonban a felperes hozzájárulása nélkül nincs lehetőség a követelése beszámítására. Az alperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján annak a tényállításának a bizonyítása, hogy az L szerződésben az együttműködési keretszerződéstől eltérően szabályozták jutaléka esedékességét. Az alperes ezt a tényállítást a perben semmivel nem bizonyította, és felhívás ellenére sem csatolta az iratokhoz az L szerződés magyar nyelvű fordítását.

Az alperes az A szerződéshez kapcsolódó jutalék címén 37.500 euró megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A felperes védekezése miatt ezzel a követeléssel összefüggésben alapvetően azt kellett vizsgálni, hogy ez a szerződés az együttműködési szerződés hatálya alá tartozik-e. A peres felek az együttműködési szerződés III/5. pontjában egyértelműen úgy rendelkeztek, hogy a 2003. december 31-ig kötött szerződések és közöttük külön is kiemelve a 2006. december 31-i lejáratú A szerződés nem tartozik szerződésük hatálya alá. Az együttműködési szerződés III/3. pontjában foglaltak szerint azonban a szerződés hatálya alá tartozónak minősítették mindazt a bevételt, amely az alperes bármilyen jellegű közvetett vagy közvetlen közreműködése révén kerül kifizetésre a felperes részére. A felperes a 2004. és 2005. évekre 100.000 - 100.000 euró + áfa bevételhez jutott, ez után tehát a szerződés utóbbi pontja alapján az alperest a jutalék megilleti. Ezért az alperes követeléséből 9.395.622 Ft és annak 2005. február 15. napjától járó késedelmi kamat követelését jutalék jogcímén megalapozottnak ítélte, és a felperessel szemben fennálló tartozásba beszámította. Az alperes ehhez a szerződéshez kapcsolódóan 2008-2012 évekre eső évi 37.500 euró, összesen 187.500 euró megfizetésére is kérte kötelezni a felperest kártérítés jogcímén, mégpedig azzal az indokkal, hogy követelése ténylegesen jutalék címén áll fenn, de ezen a jogcímen még nem esedékes, de tekintettel arra, hogy a szerződés megszűnése a felperes szerződésszegésének a következménye volt, ettől a bevételtől valójában a felperes jogellenes magatartása miatt esett el. Az alperes viszontkeresete ebben a részében értelmezhetetlen, a követelése jogcíme és az annak jogalapjaként előadott tényállítása ugyanis egymásnak ellentmond. Ez a viszontkereset kártérítésként nem volt elbírálható, mert nem felelt meg a Pp. 121. § (1) bekezdésében foglaltaknak, hiszen az alperes a kártérítés tényállási elemeire még tényelőadást sem tett. A rendelkezésre álló adatok alapján azt állapította meg,

hogyan a szerződés a felperes és az A cég között határozott időre jött létre, mint ahogyan a peres felek közötti együttműködési szerződés is. A 2006. december 31. és 2005. december 31. napjában megjelölt határozott idő lejártával mindkét szerződés megszűnt, és ez egyik fél szerződésszegésére sem vezethető vissza. Ilyen tények mellett értelmezhetetlen az alperesnek a szerződésszegés jogcímére alapított követelése. Az A szerződést a szerződő felek 2007. március 14-én hosszabbították meg, mégpedig új feltételekkel, ekkor azonban már a peres felek együttműködési szerződése nem volt hatályban, a felperes által kötött új tartalmú szerződés pedig nem tartozott az együttműködési szerződés hatálya alá. Ezért az alperes viszontkeresetét és beszámítási kifogását ebben a részében mint alaptalant elutasította. Megjegyezte egyben: osztotta a felperesnek azt az álláspontját, hogy az alperes követelése akkor sem lett volna érvényesíthető, ha jutalék követelése az együttműködési szerződés hatálya alá tartozónak minősült volna, mert mint ilyen - a már kifejtettek szerint - esedékessége hiányában beszámításra alkalmatlan.

Az alperes egyéb szolgáltatás címén 3.149.000 Ft követelést érvényesített a felperessel szemben, és ezt az igényét a felperes érdekében foglalkoztatott sofőr alkalmazásával felmerült költségben jelölte meg. A felperes az alperes költségének felmerültét nem vitatta, ezért megállapította, hogy az alperes a megállapodás szerint erre a költségtérítésre a középátlagos időtől járó törvényes mértékű késedelmi kamattal együtt jogosult, és a felperessel szemben fennálló tartozásába ezt beszámította.

Az alperes egyéb szolgáltatás jogcímén 16.139.424 Ft követelést is érvényesített a felperessel szemben, szolgáltatásként pedig weblap karbantartást, frissítést, szerver bérleti díjat és internet hozzáférés biztosítását jelölte meg. Az alperes ugyan tanúk vallomásával bizonyította a megállapodás létrejöttét, és e-mailekkel a szolgáltatás teljesítését, a létrejött megállapodás tényleges tartalmát és ezen belül a kikötött szolgáltatási díjat azonban már nem bizonyította, mint ahogyan azt sem, hogy milyen értékű szolgáltatást végzett, és milyen költségei merültek fel. Ezért a szerződés tartalmának bizonyítása hiányában ezt a követelést nem tartotta megalapozottnak.

A kifejtett indokok alapján a rendelkező rész szerint marasztalta a peres feleket a kereset és viszontkereset részbeni elutasítása mellett. A követelések egybeszámítását azért mellőzte, mert az a számlák mennyiségére és esedékességére figyelemmel a Ptk. 293. § alapján nem volt elvégezhető. A késedelmi kamatokról a Ptk. 301. § (1) bekezdése és 301/A. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. A perköltség fizetéséről a Pp. 81. § (1) bekezdésének, míg az illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ának alkalmazásával határozott.

Fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet rendelkező részének megváltoztatását kérte akként, hogy az alperest a felek kölcsönös fizetési kötelezettségének egyenlege, azaz 81.712.031 Ft megfizetésére kötelezze a másodfokú bíróság, míg a kamatfizetési kötelezettség tekintetében a rendelkező rész tartalmazza, hogy jogosult az alperesnek fizetendő kamat összegét beszámítani az alperest terhelő kamatfizetési kötelezettségbe.

Fellebbezésének indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete és döntése tartalma szerint helytálló, ugyanakkor az ítélet rendelkező részét az elsőfokú bíróság számára hátrányosan fogalmazta meg. A perben érvényesített, felszámolási eljárásban határidőben bejelentett követelését a felszámoló nem ismerte el, és azt nem is vette nyilvántartásba, ezért az a Cstv. 36. § (1) bekezdése értelmében nem is számítható be az alperes vele szemben fennálló követelésébe. Az elsőfokú ítélet rendelkező részében az elsőfokú bíróság nem a felek kölcsönös tartozásának egyenlegét állapította meg, hanem külön-külön rögzítette a peres feleket terhelő fizetési kötelezettségeket. Az ítélet jelenlegi szövegezésével az alperes 34.426.285 Ft és járulékaira végrehajtási eljárást kezdeményezhet vele szemben, míg ő kizárólag arra lesz jogosult, hogy a jogerősen megállapított 116.138.316 Ft követelését a felszámolónak bejelentse, majd az utolsó kielégítési kategóriában várja, hogy követelése a felszámolás eredményeként milyen kielégítési aránnyal térül meg. Ezért látszik indokoltnak, hogy a bíróság a követelések egyenlegeként állapítsa meg az alperest terhelő fizetési kötelezettséget, míg a kamat megállapítása az elsőfokú ítélet szerinti módon is lehetséges a fellebbezésében írt kiegészítéssel.

Fellebbezésében az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az elismert 110.387.608 Ft-ot és járulékait meghaladó kereset elutasítását, valamint a megítélt 34.426.285 Ft-ot és járulékait meghaladó és az elsőfokú bíróság ítéletében ismertetett tartalmú viszontkeresete teljesítését, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a **B** szerződés alapján beszámítható jutalékkal összefüggésben tévesen állapította meg, hogy ez a követelés időelőtti, mert túl azon, hogy ez méltánytalan a számára, ráadásul még az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény 12. § (2) és (7) bekezdésének kógens rendelkezéseivel is ellentétes. Az elsőfokú ítélet az **L** szerződéssel kapcsolatos követelések tekintetében is megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróságnak egyrészt a felperest kellett volna felhívnia, hogy a szerződést és annak magyar fordítását csatolja, másrészt nem szerepel az ítéletben az sem, hogy a felperes által kötött szerződés alapján a felperessel szerződő fél milyen összeget fizetett ki bármelyik peres félnek. Márpedig ennek tisztázása nélkül a jutalékról aligha lehet döntést hozni, és ez az elsőfokú bíróság feladata lett volna. Az elsőfokú bíróság a 2000. évi CXVII. törvény 12. § (2) bekezdése figyelemmel tévesen hivatkozott arra is, hogy a szerződés hiányában a kérdésről nem lehet dönteni, ráadásul a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy mi volt a szerződés tartalma, az alapján mit kellett teljesítenie és teljesített-e, a felperes azonban ilyesmit nem bizonyított a perben. Az elsőfokú bíróság a magyar-argentin mérkőzéssel kapcsolatos felperesi követeléssel összefüggésben ítéletének indokolásában a Pp. 221. § (1) bekezdése ellenére sem tüntette fel tételesen, az egyes számlákra kitérve, hogy miért tartotta alaposnak a keresetet. Nem tudni ezért, hogy miért fogadta el azt a felperesi tényállítást, hogy az adott számla éppen az adott mérkőzéssel kapcsolatos költséget tartalmaz. Az ítélet megalapozatlansága olyan fokú, hogy az hatályon kívül helyezés nélkül nem orvosolható, hiszen a jogorvoslathoz fűződő joga csorbulna akkor, ha a bizonyítékokat a másodfokú bíróság értékelné. Az elsőfokú bíróság azt sem indokolta meg, hogy miért fogadta el

a felperes teljesítésének tényét. Önmagában egy kiállított számla nem igazolja annak megfizetését. Nem derítette fel az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a felperes miért előlegezte meg ezeket a költségeket, holott megállapította, hogy szóbeli megállapodásuk szerint ezeket a költségeket az alperesnek kellett előlegeznie, és ehhez képest a felperes anélkül, hogy felhívta volna ezeknek a költségeknek az előlegezésére, ezeket a költségeket magára vállalta, majd ezeket érvényesíti vele szemben a perben. Ezek a költségek azonban a megállapodás ellenére a megbízás nélküli ügyvitel szabályai szerint lennének csak érvényesíthetők, ebben az esetben pedig a felperesnek bizonyítania kellett volna, hogy beavatkozása a Ptk. 485. § (1) bekezdése értelmében helyénvaló volt. Nem ismert, hogy szükségesek voltak-e ezek a költségek, azok a piaci viszonyoknak megfelelő áron lettek-e teljesítve. Ennek a bizonyításnak a lefolytatása nélkül pedig marasztalása jogszabálysértő.

Az elsőfokú bíróság az A szerződésen alapuló követelését jogcím hiányában és időelőttiség okán utasította el. Utóbbi érvelése érthetetlen, mert a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Amennyiben követelése jutalék jogcímén állt volna fenn, akkor azokat - a már kifejtettek szerint - az ítélethozatal időpontjáig keletkezett igények tekintetében meg kellett volna ítélni. Megjegyezte egyben, hogy a Pp. 247. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is helye lehet beszámításnak. A magyar-brazil mérkőzéssel kapcsolatos felperesi követeléssel összefüggésben kiemelte, hogy a per adatai szerint ügynöki tevékenységet végzett a felperesnek. A körülményekből következik, amit védekezésében is állított, vagyis hogy a jegyeket a felperes érdekében adta át ingyenesen a partnereknek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a weblappal kapcsolatos követelésével összefüggésben a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság azonban nem hívta fel a figyelmét erre a kötelezettségére, és minthogy az elsőfokú bíróság a szerződés fennállását és teljesítését egyaránt bizonyítottnak találta, a Ptk. 201. § (1) bekezdéséből adódóan vélelmeznie kellett volna, hogy a felperes tartozik a szolgáltatás ellenértékével, és az ellenértéket meg kellett volna határoznia.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az alperesi fellebbezéssel támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az alperesnek a jutalékokkal összefüggésben kifejtett jogi érvelése téves, márcsak azért is, mert a szerződés a felperes szempontjából nem teljesült, díjához ugyanis nem jutott hozzá. Az alperes a kereskedelmi ügynöki tevékenységről szóló törvényre a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján eleve nem hivatkozhat. Az alperesi állítással ellentétesen az elsőfokú bíróság ítéletében tételesen megindokolta, hogy a magyar és argentin válogatott közötti mérkőzéssel kapcsolatos, számlákkal megalapozott követeléseit milyen indokok miatt fogadta el a felek közötti szerződés tartalmának megfelelően. A megbízás nélküli ügyvitel szabályai nem irányadók, hiszen a felek között a mérkőzés lebonyolításával és a költségek viselésével kapcsolatosan megállapodás jött létre, és ebben a feleket kölcsönös együttműködési kötelezettség terhelte. Az alperes az elsőfokú eljárásban az egyes számlák mögötti teljesítés tényét nem vitatta, így a felperest bizonyítási kötelezettség sem terhelte. Az elsőfokú bíróság az

A szerződés utáni jutalékkal kapcsolatos álláspontja a jogszabálynak és a tényeknek is mindenben megfelel. A kötelmi jog alapvető rendelkezéséből következik, hogy főszabályként a szolgáltatásért ellenszolgáltatás jár. Éppen ezért az alperest terhelte annak perbeli bizonyítása, hogy a magyar és brazil válogatott mérkőzésének átadott jegyeire a felek között nem visszterhes, hanem ingyenes szerződés jött létre. A weblappal kapcsolatos szolgáltatás ellenértékének meghatározása az alperes érdekkörébe tartozott, hiszen ezen a címen ő kívánt igényt érvényesíteni. Az alperes az őt terhelő bizonyításnak azonban nem tett eleget, és az elsőfokú bíróság ítélete ezért e részében is megalapozott. Az L szerződés utáni jutalékgigényt szintén az alperes terjesztette elő a perben, így érvelésével ellentétben e követelésével összefüggésben is őt terhelte a szerződés tartalmának és a díjfizetés alapját képező feltételek teljesülésének bizonyítása.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek a peres felek 110.387.608 Ft és járulékai, illetve 34.426.285 Ft és járulékai fizetési kötelezettségéről hozott, továbbá a felperes keresetét részben elutasító rendelkezései, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése alapos, míg az alperes fellebbezése csak kisebb részben.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az alperes fellebbezésével támadott érdemi döntésével és annak indokolásával is túlnyomó részben egyetértett, míg a felperes fellebbezését teljesítve a felek kölcsönös követeléseit egybeszámította.

Fellebbezésében az alperes elsőként azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a B és L szerződésekre alapított jutalékgigényét részben elutasította.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a jutalékköveteléseivel összefüggésben alaptalanul hivatkozott fellebbezésében az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvényre. A törvény 1. § (1) bekezdése szerint ugyanis e törvény hatálya az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésre terjed ki, ugyanakkor e § (2) bekezdése értelmében a törvény alkalmazásában kereskedelmi ügynök az, aki díjazás ellenében állandó jellegű megbízás alapján áruk adásvételét vagy az árukra vonatkozó más szerződést közvetít, míg a (6) bekezdés azt is leszögezi, hogy e törvény alkalmazásában árunak csak a birtokba vehető dolog minősül. A szerződő felek ehhez képest együttműködési szerződésük tárgyát akként határozták meg a szerződés II.1. pontjában, hogy a felperes a válogatottakhoz jelenleg és jövőben kapcsolódó valamennyi kereskedelmi jogosultság, vagyoni értékű és szellemi alkotás vagyoni felhasználási jogának hasznosításához kapcsolódó reklámszervezési és szponzorációs, illetve egyéb kereskedelmi ügynöki tevékenységre ad kizárólagos megbízást az alperesnek, a II.4. pont szerint pedig a megbízás a felperes érdekében teljesítendő reklám- és támogatásszervezési, illetve hasonló közvetítői tevékenység ellátására terjed ki. A szerződés értelmében tehát az alperes szerződésben vállalt tevékenysége alapvetően vagyoni értékű jogok hasznosítására és nem a törvényben

meghatározott áruk forgalmazására vonatkozott. Ennek a törvénynek a hatálya ezért nem terjed ki a felek együttműködési megállapodására, következésképpen az alperes e törvényre hivatkozva eleve nem érvényesíthet semmilyen igényt a felperessel szemben.

Az alperesnek az L szerződésre alapított jutalékkövetelésével kapcsolatban kifejtett érvelése szintén nem állja meg a helyét, mégpedig alapvetően azért, mert az alperes kívánt viszontkeresettel igényt érvényesíteni, és ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az e követelése alapját képező tényeket ugyancsak neki kellett megjelölnie, és egyben bizonyítania a perben. Ennek ellenére az alperes ennek a jutalékgigényének a konkrét ténybeli alapjaként egyetlen olyan tényelőadást sem tett, amelynek valósága esetén azt lehetett volna megállapítani, hogy e jutalékgigénye az együttműködési megállapodásban foglaltaktól eltérően esedékes, tényállítása ugyanis csak arra szorítkozott, hogy a megkötött szponzori szerződés alapján felperesnek járó, jutalékgigénye alapját képező díjat a szponzoráló cégnek közvetlenül a felperes számlájára kellett átutalnia. Az elsőfokú bíróságnak ezért a Pp. 163. § (1) bekezdése szerint e követeléssel kapcsolatban bizonyítást sem kellett elrendelnie, a bíróságot ugyanis ez a kötelezettség csak a per eldöntéséhez szükséges és egyben vitás tények esetében terheli. A fellebbezésben részletezett kifogások miatt a másodfokú bíróság arra is rámutat, hogy az elsőfokú bíróság a 2008. november 18-án tartott tárgyaláson tájékoztatta az alperest, hogy a követelése alapjaként megjelölt szerződés tartalmának bizonyítása őt terheli, és korábban meghozott 21. sorszámú végzésével egyezően a 25. sorszámú végzésében is felhívta, hogy a szerződés pert érintő részének egyszerű magyar nyelvű fordítását 8 napon belül csatolja. Az alperes ennek a kötelezettségének azonban ekkor sem tett eleget, és az egyszerű magyar nyelvű fordítás csatolásának elmulasztása miatt a per utolsó tárgyalásán is csak annyit adott elő, hogy álláspontja szerint a szerződés csatolásának elmaradása nem eshet a terhére. Ez az előadása azonban mulasztásának kimentésére eleve nem volt alkalmas, túl azon, hogy a tárgyaláson tett nyilatkozatával ellentétben az angol nyelvű szerződés másolatát már a 2008. július 1. napján tartott tárgyaláson 21/A/15 szám alatt maga csatolta.

Az elsőfokú bíróság a felek által kötött együttműködési szerződés megbízási díjról szóló III.1. és 2. pontjának maradéktalanul helyes értelmezésével fejtette ki ítéletében azt a jogi álláspontját, hogy az alperes díj követelése csak azután lesz esedékes, hogy a felperes számlájára befolyt a díjazásának alapját képező összeg. Az alperes maga sem vitatta, hogy a perben érvényesíteni kívánt jutaléka alapját képező szponzori díj a felperes számlájára nem folyt be, helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy az alperes jutalékkövetelése nem esedékes, és ennek hiányában a Ptk. 296. § (1) bekezdése szerint beszámításnak sincs helye. A marasztalásra irányuló viszontkereset előterjesztésének ugyancsak feltétele az érvényesíteni kívánt követelés esedékessége, de nem pusztán a Pp. 147. § (1) bekezdésének a viszontkereset előterjesztésének egyik anyagi jogi feltételéről szóló előírása, hanem a Pp. 122. § (1) bekezdésének a keresetre és viszontkeresetre egyaránt alkalmazandó általános rendelkezése miatt. Ennek következtében pedig a viszontkeresettel érvényesíteni kívánt követelésnek éppúgy lejárt követelésnek kell

lennie, mint a keresettel érvényesített követelésnek, és a viszontkereset tárgyát képező követelés időelőttisége ezért egyben pergátló akadály is.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 250. § (1) bekezdés szerint eljárva a le nem járt 15.653.745 Ft + 15.916.950 Ft + 7.385.400 Ft + 7.579.440 Ft, azaz összesen 46.535.535 Ft jutalékkövetelés és járulékai megfizetése iránt előterjesztett viszontkereset tárgyában a pert a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pont és 157. § a) pont alkalmazásával megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletét e részében hatályon kívül helyezte.

Az alperes állításával ellentétben az elsőfokú bíróság a magyar és argentin válogatott mérkőzésével összefüggésben felmerült költségek megtérítésére irányuló kereseti kérelemről hozott döntését a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően indokolta.

Az elsőfokú ítélet indokolásából megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság egyrészt a tényállás részeként megállapította a feleknek a költségek előlegezésére és viselésére kötött, alperes által sem vitatott tartalmú megállapodását, az elfogadott bizonyítékokat pedig az egyes költségigényeknél pontosan és tényszerűen megjelölte, és ezen kívül azokat a körülményeket is megemlítette, amelyeket az egyes tételek bizonytékeként benyújtott konkrét számlák mérlegelésénél irányadónak vett. Az elsőfokú ítélet indokolása tehát ebben a részében is mindenben megfelelt a Pp. 121. § (1) bekezdésében rögzített törvényi előírásoknak, és minthogy az elsőfokú bíróság ezt a döntését is a perben bizonyított tények alapján és az irányadó jogszabály megfelelő alkalmazásával hozta, az alperesnek ez a fellebbezési kérelme szintén alaptalan. Ezzel összefüggésben az alperes ugyancsak tévesen hivatkozott a felek által kötött, a mérkőzés költségeinek előlegezésére és egyben viselésére is kiterjedő megállapodással szemben a megbízás nélküli ügyvitel jelen esetben nem alkalmazható szabályaira.

Az elsőfokú bíróságnak az **A** szerződésen alapuló viszontkeresetet részben elutasító, alperesi fellebbezéssel támadott érdemi döntésével és annak minden lényeges szempontra kiterjedő indokolásával a másodfokú bíróság is egyetértett, az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokait ezért nem ismétli meg, és azokra határozatában a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csak visszautal.

A fellebbezésben előadottak miatt a másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban csak azt emeli ki, hogy az elsőfokú bíróság az alperes 9.395.622 Ft jutalékigényének helyt adott, és ítéletének ez a rendelkezése fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett. A 2008-2012. évekre számított 48.785.625 Ft követelést viszont az elsőfokú bíróság nem időelőttisége miatt, hanem azért utasította el, mert egyrészt a szerződésszegésre alapított kártérítés feltételei hiányoztak, másrészt az alperes erre az összegre jutalék jogcímén már eleve nem tarthatott igényt az együttműködési szerződés alapján.

A magyar és brazil válogatott közötti mérkőzés jegyeinek megfizetésére irányuló felperesi követeléssel szemben az alperes azzal védekezett, hogy nincs a felek között olyan megállapodás, amely alapján a felperes jogos követeléssel léphetne fel

vele szemben, hiszen ezeket a jegyeket nem vásárolta meg, hanem azokat a felperes rendelkezése szerint VIP vendégeknek továbbította (11/A/3 beadvány 4. oldal). Védekezésében tehát az alperes állította, hogy a perbeli jegyekre kötött megállapodás alapján azért nem terhelte fizetési kötelezettség, mert ezeket a jegyeket a felperes megbízásából kellett meghatározott személyeknek ingyenesen átadnia, és ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a javára szolgáló előbbi megállapodás létrejöttét is neki kellett bizonyítania. Az alperes azonban ennek a kötelezettségének nem tett eleget. Sőt, volt ügyvezetője tanúvallomásában maga adta elő, hogy a mérkőzés felperestől átvett jegyeinek egy részét értékesítették, és a befolyt bevétellel elszámoltak a felperessel, míg a perbeli jegyeket az utolsó napon adták át a kormánynak - mégpedig annak kérésére - abból a jegymennyiségből, amit egyébként értékesítésre vettek át. (19. jkv. 8. oldal 3. bekezdés, 25. jkv. 9. oldal 4. és utolsó bekezdés, 10. oldal 1. bekezdés). Az alperes védekezésében állított tartalmú megállapodás létrejöttét tehát a tanú vallomása nemhogy nem támasztotta alá, de egyenesen cáfolta.

A weblappal kapcsolatos követelése elutasítását azért sérelmezte az alperes, mert állítása szerint az elsőfokú bíróság annak ellenére értékelte terhére a bizonyítás elmaradását, hogy az ebben a körben őt terhelő bizonyítási kötelezettségről nem is tájékoztatta.

A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben kiemeli, hogy a Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak csak a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett kell bizonyítást elrendelnie. Az alperes az egyéb szolgáltatás címén előterjesztett viszontkereseti kérelmében weboldal karbantartás címén egy 2006. augusztus 8-i teljesítésű, N1-00009604 számon kiállított és 2006. augusztus 16-i fizetési határidőt feltüntető 16.139.424 Ft összegű számlára hivatkozott, és ezzel a követelésével kapcsolatban csupán azt a tényelőadást tette, hogy a weboldal karbantartás megnevezés a weboldal létrehozását, tárolását, szerkesztését, karbantartását, frissítését fedi, melyet a felperes nem akart megfizetni. A szerződés tartalmára, ezen belül vállalt szolgáltatására és annak szerződéses ellenértékére azonban már semmilyen konkrét tényelőadást nem tett. Az alperes tehát ezt az igényét szintén úgy terjesztette elő, hogy az annak alapját képező konkrét tényeket már meg sem jelölte, ilyenek hiányában viszont a bíróságot a bizonyítási teherre kiterjedő tájékoztatási kötelezettség sem terhelte, mert ez a kötelezettsége csak és kifejezetten a felek által megjelölt és egyben a per eldöntése szempontjából is lényegesnek minősülő vitás tények esetében áll fenn.

Az alperes díjazás iránti igényét egyebekben a 25/F/1 alatt csatolt APEH határozat kétségesse tette, hiszen ennek a határozatnak az indokolásában szerepel, hogy az alperes ügyvezetője adott megbízást a felperes weboldalának elkészítésére egy ugyancsak az ő ügyvezetése mellett működő másik kft.-nek, ez a cég viszont az elvégzett munkáról még számlát sem állított ki. Az az érvelése pedig, hogy az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint vélelmeznie kellett volna a felperes fizetési kötelezettségét, és ezért azt meg kellett volna határoznia, egyenesen a Pp. rendelkezéseivel ellentétes, annak 3. § (3) bekezdése ugyanis egyértelműen leszögezi, hogy a bizonyítás sikertelenségének következményét a bizonyításra kötelezett félnek kell viselnie.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelméből az alperes által is elismert 55.168.750 Ft, 52.521.000 Ft, 2.697.858 Ft szponzori díjból álló, a brazil-magyar mérkőzés jegyárából 732.500 Ft, és az argentin-magyar mérkőzés költségeiből 1.415.728 Ft, 180.800 Ft, 106.230 Ft, 16.850 Ft, 250.000 Ft, 48.600 Ft, azaz összesen 113.138.316 Ft követelést és járulékait ítélte alaposnak, ennek ellenére az ítélet rendelkező részében az alperest már 116.138.316 Ft főkövetelés, illetve összességében 112.535.836 Ft utáni járulék megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú bíróság tehát számítási hiba miatt az alperest a megítélt keresetet meghaladó tőke fizetésére kötelezte, ítéletének ezt a hibáját azonban a másodfokú bíróság a 110.387.608 Ft-ot és járulékait meghaladó kereset elutasítására irányuló alperesi fellebbezés keretei között korrigálhatta, és ennek eredményeként az alperes fizetési kötelezettségét a főkövetelés tekintetében 113.138.316 Ft-ra leszállította.

Fellebbezésében a felperes alapvetően azt kifogásolta, hogy bár az elsőfokú bíróság a perben érvényesített követelésekről helyesen döntött, de ítéletének rendelkező része a javára szóló egyenleg megállapítása hiányában mégis sérelmes. A másodfokú bíróság a fellebbezés alapján a következő számítás eredményeként határozta meg az alperes fizetési kötelezettségét.

Az alperest 34.426.285 Ft főkövetelés és 7.128.375 Ft után 2005. február 15-től, 14.753.288 Ft után 2005. december 7-től, 9.395.622 Ft után 2006. február 15-től és 3.149.000 Ft után 2006. március 1-től a másodfokú ítélet 2010. február 23-i meghozatalának napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamataként összesen 21.862.430 Ft, azaz mindösszesen 56.288.715 Ft illeti meg.

A felperest megillető összeg ezzel szemben 113.138.316 Ft-tal és 732.500 Ft-nak 2004. május 23-tól december 31-ig évi 11%, míg 2005. január 1-től, 2.697.858 Ft-nak 2005. április 15-től, 1.415.728 Ft-nak 2005. december 6-tól, 55.168.750 Ft-nak 2006. január 8-tól és 52.521.000 Ft-nak 2006. augusztus 4-től járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatával azonos. A felperesnek járó 52.521.000 Ft főkövetelés 2010. február 23. napjáig számított késedelmi kamata 28.742.656 Ft, vagyis a felperes e tétellel összefüggésben fennálló tőke- és kamatkövetelése együttesen 81.263.656 Ft, ami az alperesi követelést jóval meghaladja. A másodfokú bíróság ezért az alperes összes követelését erre a felperesi követelésre számolta el.

Ennek eredményeként pedig megállapította, hogy az alperes követelése teljes egészében, míg a felperes kamatkövetelése 2010. február 23. napjáig, tőkekövetelése pedig $(56.288.715 \text{ Ft} - 28.742.656 \text{ Ft}) = 27.546.059 \text{ Ft}$ erejéig megszűnt. Ezért a felperes fizetési kötelezettségéről szóló rendelkezést mellőzte, és az alperes fizetési kötelezettségét $(113.138.316 \text{ Ft} - 27.546.059 \text{ Ft}) = 85.592.257 \text{ Ft}$ -ra, az 52.521.000 Ft utáni kamattartozást $(52.521.000 \text{ Ft} - 27.546.059 \text{ Ft}) = 24.974.941 \text{ Ft}$ után 2010. február 24-től járó kamatára leszállította, míg további kamatfizetési kötelezettségét érintetlenül hagyta.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával részben megváltoztatta.

A fellebbezések eredményeként a peres felek pereszteségének aránya lényegében nem változott. Az elsőfokú ítéletnek a le nem rótt kereseti és viszontkereseti illeték állam általi viseléséről szóló rendelkezését azonban a másodfokú bíróság részben megváltoztatta, mert a felperestől eltérően az alperes nem illetékmentességgel, hanem az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés i) pontja szerinti illetékfeljegyzési joggal rendelkezett (Pp. 253. § (3) bekezdés). Az eredetileg 152.423.298 Ft és járulécai megfizetésére indított kereseti kérelemre le nem rótt 900.000 Ft kereseti illetékből ezért az alperes a 113.138.316 Ft-ra eső hányadnak megfelelő 670.000 Ft, illetve az elsőfokú ítéletben meghatározott 145.886.869 Ft megfizetése iránti viszontkeresetre le nem rótt 900.000 Ft illetéknek a permegszüntetéssel érintett és emiatt az Itv. 57. § (1) bekezdés a) pontja szerint illetékmentes 46.535.535 Ft-ra, valamint a 34.426.285 Ft-os alapos igényre eső hányadát (288.000 Ft-ot és 216.000 Ft-ot) leszámítva 396.000 Ft viszontkereseti illeték megfizetésére köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése folytán. Az alperes a felperes fellebbezésére le nem rótt 24.000 Ft illetéket, illetve az 5.750.708 Ft kereset elutasítása és a 111.460.584 Ft viszontkereset teljesítése iránt előterjesztett fellebbezésére le nem rótt 900.000 Ft illetékből - a permegszüntetéssel érintett illetékmentes hányadot (360.000 Ft-ot) leszámítva - pereszteségének arányában 522.000 Ft illetéket, azaz mindösszesen 546.000 Ft fellebbezési illetéket köteles megfizetni ugyancsak a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. A 3.000.000 Ft-ra eső 18.000 Ft-os illetékhányadot az ebben a részben peresztes felperes illetékmentessége miatt az állam viseli (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §). Az alperes a másodfokú eljárásban szintén túlnyomó részben lett peresztes, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése folytán köteles a felperes jogi képviselőjével felmerült és a kifejtett munkával arányosan meghatározott ügyvédi munkadíjból álló, áfával terhelt másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2010. február 23.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hőbl Katalin s.k.
előadó bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: